

Есе «Як діють моральні закони в житті людини?»

Мораль – це вчення про мистецтво спрямовувати дії людей таким чином, аби навчитися жити щасливо. Моральне виховання – це виховний вплив школи, сім'ї, громадськості, що має на меті формування стійких моральних якостей, потреб, почуттів, навичок поведінки на основі засвоєння ідеалів, норм і принципів моралі та практичної діяльності.

Моральні норми формують зміст вчинків, визначають, що саме слід робити, а культура розкриває, як реалізуються у поведінці вимоги моралі, наскільки органічно злилися вони зі способом життя, стали повсякденними життєвими правилами. Сформовані вміння, навички й звички культурної поведінки, полегшують встановлення ділових і особистих контактів між людьми, сприяють створенню доброзичливого ставлення у будь-якому колективі.

Величезні можливості для виховання надають такі багатства людської культури такі, як література, театр, музика, кіно. Важливу роль у вихованні культури поведінки відіграє книга. Так, саме книга. В наш час, ми спостерігаємо, як впав інтерес молоді до книги, до читання. На заміну книзі прийшли ІКТ, і ми бачимо, наскільки молодь захопилася ними. Ще не так давно, люди читали і читали багато, тим самим виховуючи культуру поведінки через книгу.

Є багато книг про людину. Складали їх не рік, не сто і навіть не одне тисячоліття. Протягом всього існування земної цивілізації кращі уми задумувалися над тим, якою має бути людина, справжня людина – Людина з великої букви на всіх перехрестях життя. Вони залишили нам у спадок трактати і романи, книги повчань.

У цих книгах авторами створений своєрідний портрет моральної досконалості людини. Призначені для повільного і вдумливого читання, для роздумів наодинці і разом з друзями. Кожна розмова літньої людини обертається повчанням. Так було завжди і, очевидно, так залишилося.

Є твори, які не втрачають своїєї вартості навіть впродовж віків, і, читаючи їх, роздумувати над ними і виконувати їхні настанови – означає

пов'язувати національні традиції із суспільною практикою наших днів. Йдеться про пам'ятку морально-дидактичної літератури «Повчання» Володимира Мономаха, яка здавна сприймається як княжа і батьківська наука для дітей і всіх на українській землі сущих. У «Повчанні» Володимир Мономах розгортає програму виховання і самовиховання молоді, дає настанови і радить, яким шляхом можна досягти моральної досконалості: «Научися, вірний чоловіче, бути благочестивим діячем! Язык утримувать, гнів придушувать, думки чисті мати, спонукати себе до добрих діл».

Заповітом честі і добра можна назвати «Повчання» Володимира Мономаха. Найбільшими моральними чеснотами він вважав доброчинність, гостинність, працелюбність. Для молодших школярів природною до душі є казка, органічно вплетена в тканину розповіді. Казка написана захоплююче і жваво, дотепна і фантастична.

Ще Г.Сковорода вважав, що, крім природного всесвіту (великого світу) і людини (малого світу), існує ще третій світ – Біблія. З погляду філософії, біблійні настанови є стислою концепцією Світу, Людини і Життя. Вони відображають загальнолюдські життєві цінності і тому однаково зрозумілі і прихильникам різних релігійних конфесій, і людям атеїстичних переконань.

Десять заповідей викладено у книзі «Вихід» Старого Заповіту, де вони називаються «Словами заповіту» або ж «Десятислів'ям», а в Новому Заповіті «Заповідями». У сучасній літературі їх часто іменують «Декалогом». Десятислів'я – перша частина осяжного законодавства Мойсея, за біблійною версією, отримана ним під час укладання заповіту з Господом на Горі Синай.

Усі заповіді людські й Божі – це той духовний спадок, який дається нам разом із Батьківщиною. А кожне наступне покоління покликане примножувати ці надбання.

Справді, кожен з нас тисячами залежностей і взаємообумовленостей зв'язаний з навколишнім середовищем і людина, навіть не замислюючись, робить те, а не інше, поводить ся так, як прийнято, як чекають від неї. І водночас в тому ж середовищі, за тих самих обставин один може виявити красу людського духу, а другий загрузне в трясовині себелюбства і підлості.

Мабуть, немає у світі людини, яка була б повністю задоволена з самої себе. Спілкування з безліччю людей, тривалі і короточасні контакти впливають і значною мірою формують кожного з нас, і ми раз у раз відчуваємо потребу діяти краще, доцільніше, тобто потребу самовдосконалення.

Жодна людина не приходить у світ готовою, в остаточно викристалізованій подобі. У своєму житті – хоч яке б воно не було – вона потім безперервно формує свою особистість.

Є на світі золоте правило: «Ніколи не роби іншим того, чого не хочеш, щоб тобі робили». Якщо ми будемо його дотримуватися, то ми зробимо наше життя і справедливішим і кращим для самих себе. Ніколи не пізно змінюватися! Ніколи не пізно робити добро! Робімо добро, і воно завжди повернеться сторицею! Давайте дотримуватися людських і біблійних заповідей!!! І життя стане кращим!!!...

Використана література:

1. Журнал «Шкільна бібліотека» №11-12, 2013, с.23-36.

Команда “Українські козаки”